

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Prihaja vsaki mesec 8.

na spomin petdesetletnice od l. 1904. dec. 8., ka je za versko istino raz
glašeno Marijino nevtepeno poprijetje.

Vrejüje ga z dovolenjom od vikariata v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920.
danim **KLEKL JOŽEF vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.**

Cena: Za naročnike Novin dobrovoljna podpora, za nenaročnike Novin pa
5 din. ali 20 K. na leto. K listi dobijo naročniki za to ceno kalendar
Srca Jezušovoga.

Radostnoj Materi.

Veséli se, že pá živé
Sin tvoj i Večnoga oče ...
O Marija!

Ki strašno trpo je za nas,
Mu speva celí svet na glas:
Alleluja!

Veséli se, več ne merje
Sin tvoj i Večnoga Oče
O Marija!

Več ne merjé... Vse oživé
O Matí ednok tíd' mené.
Alleluja.

S r č e n.

Nevtepenoj.

„Zdravo Marija, milošče puna, svetejša od svetcov, višiša od nebes, slavnejša od Cherubinov, čistitljivejša od Seraphinov i već časti vredna kak vso stvorenje. Pozdravljena golobica, ki nam nosiš i sad olivke i nam naznanjaš Rešitelja z duševnoga potopa pa pristanišče zveličanja; štere peroti so posrebrene i na hrbti se svetijo v najvetejšega zlata i presvetljajočega Dūha bliščobi. Pozdravljen, najprijetnejši i razumen boži paradižom, šteroga je njegova najdobrotivnejša i vsegamogoča roka narédila dnes na Shodi, štéri sladko dišečo lelijo i nevenljivi šcipek rodi za vrastvo tistim, ki so smrtnosno i pogibelno britkočo smrti na zapadi spili: paradižom, v šterom je precvelo živo drevo za spoznanje pravice, z šteroga ki do jeli, nemrtelni postanejo“.

„Zdrava bodi, sveta hramba, nevtepena i najčistejša palača Boga najvišišega Kralja, štero je té isti Bog i Králj imenitno okinčo i v štero za goste sprime vse ljudi i je tū napuni z skrivnostnimi radosti; v štero je položena ne z rokov delana i od vsevrstni kinčov se bliščeča dūhovna postela Zaročnikova; v šteroj je štela Reč blodno človeče pokolenje nazaj pozvati i se zato zaročila z telom, da bi tiste, kl so z lastne vole postali brez domovinci, pomirila z Očom. Zdrava, rodovitna i senčana gora boža, šteta je zredila razumnoga agneca ki je nošo naše grehe i slabosti; gora, z štete se je brez človeče roke odtrgo kamen, štéri je rázdro oltare bolvanov i postao je vogelni kamen, čūdoviten v naših očeh“ (Sv. German: In Praes. Deip.)

Ka piše sv. Bernard apat od sv. Jožefa.

„Što i kakši človek je bio sv. Jožef, sklepa iz naslova, z šterim, čeravno milostno, se je tak počastio, da se zvao i držao za očo samoga Boga; sklepa iz lastnoga imena, da ne boš dvojio njegovo velikost razlagati. Zednim si zmisli tūdi na tistoga velikoga nekda v Egipt odanoga Patriarha i zvedi, da je on ne samo njegovo ime podedovao nego dobo i njegovo čistost, dosego njegovo nedužnost i milost. Tisti Jožef naimre, koga je bratska nevoščenost odala i pripelala v Egipt, je predpodobio Kristušovo odajo: te Jožef, bežec

pred Herodovov nenávidnostjov, je Kristuša v Egipt odneso. Tisti je veren ostao svojemi gospodi, z gospov ne je pregrešo; té je svojo Gospo, mater svojega Gospoda kak devojko spoznao i sam čisti kak devojko verno občuvao. Tistomi je dana znanost razlagati skrivnostne senje: tomi je zročeno znati nebeske skrivnosti i teh se vdeležeti. Tisti je zrnje občuvao ne sebi, nego ljudstvi, te je živí Krüh dobo z nebes, da ga čuva sebi kak celomi sveti. Brez dvojbe je dober i veren mož bio te Jožef s kom je zaročena mati zveličara. Veren sluga, pravim i moder, koga je Gospod postavo tolažnika svojoj materi, hranitela svojemi teli, nadale njega samoga najvernejšega pomočnika pri svojem velikom deli“. — Toga velikoga moža, dragi člevci tak i te najbolje počastite, če ga bogate kak ga je Jezušek. Bi radi znali ka je ino ka zapovedava sv. Jožef? — Samo to: greha ne delaj, ljubi Boga! V tom ga bogajte!

Martinišče.

Sveta Maticerkev ostro zapovedava vsem katoličancom, da se poskrbijo za versko vzgojo svoje dece po šolah, da vse šole moro meti v svojih predpisih to verskojakostno vzgojo označeno, so ljudske šole ali pa srednje i visòke. Vsi smo se dužni z najbolje gorečim srcom poskrbeti, da so takše šole. V 1372—1383 kánonaj (zapovedi) novoga crkvenoga zakonika (kniga zakonov) je ostro predisano, da katoličanska deca samo katoličanske šole smejo obiskavavati, ne pa mešane ali nepristranske, da odkrito moro biti katoličanske, gde se po načelih katoličanske vere vči vse, to je gde profesor za telovadbo ali phisiko ali račune ali naravoslavje itd. ne de nikaj včio proti tistomi, ka vči kateheta, gda vučenikom katoličansko vero razlaga. V 1374. kanoni se izrazito povdarja:

„*Katoličanska mladina nesme pohajati mešanih ali nepristranskih (štere majo za vse vere enako stališče, da se ne brigajo za nje) šol, štera se tūdi nekatoličancom odpirajo*“. I samo sama Maticerkev sme dovoliti pohajanje takših šol i tūdi samo te če se zavarva verskojakostna zgoja mladine na drūgi naćin.

Že pred bojom, po boji pa ešče stokratbole, se dela za to, da se potere moč kat. Materecerkvi i da se njoj vzemejo šole, i tak dūše. Prostopozidarje so rovarili pred bojom i rovajo zdaj po boji proti verskim šolam. Ve ešče pomlmo kak so na vse štiri se opirali v bivšoj madjarskoj državi proti verskim šolam i žalibog zavolo brezbriznosti tistih, ki bi mogli v prvoj vrsti zabraniti kat. šole, so jih na stotine i stotine ztrgali z rok Materecerkvi i je izročili veri sovražnoj državnoj oblasti. Pri nas v novoj državi te veter močno piše tūdi.

Ljūdje, ki so vodili v staroj državi protiversko politiko, jo vodijo zdaj v novoj i združeni z starimi sovražniki katoličanstva divjajo, čeravno so vnogi iz med njih katoličanci (liberalci, samostojni, socialisti itd.) proti obstanki katoličanskih šol. Vera se toti zdaj ešče trpi vu vseh šolah, ali od štrtoga razreda više se nameni zbrisati na vseh gimnazijah verenavuk, pač šče se vrči iz vseh šol še ljudskih, to je naših domačih, ar dūhovnik ne bi smeo včiti katekizmuša nego samo vučiteo. Se posreči te peklenski načrt ali ne, nevemo. Vendar če gledamo denešnje šole, — čeravno se v njih trpi vera, — zavolo brezverstva i spačljivoga življenja vnogih vučitelov i profesorov je moremo meti za nevarne, od Materecerkvi prepovedane šole i moremo iskati sredstva, da se ta nevarnost odstrani. Posebno velika nevarnost preti našoj mladini v vrednjih šolah. Če se zglednemo na našo jedino srednjo šolo v M. Soboto, je nevarnost onaista: vsi profesorje ne bodo vsikdar strogo katoličanskoga osvedočenja, mesto Sobota pa bo vsikdar bole pokvarjeno. V toj pokvarjenoj Soboti (hvali Bogi, so jako dobre, poštene družine v Soboti vseh vereizpovedi, a poprek jø Sobota bila pokvarjeno gnezdo zdaj je pa ešče bole) prosto pūščati okoli našo mladino brez pazke i jo pošiljati te ešče kakšemi nevernomi, veri naravnost sovražnomi profesori v roke — je nedopūstno, je prelomljenje bože i cerkvene zapovedi, je greh. Ta nevarnost se more odstraniti. I odstrani se jedino po ednom *katoličanskom zavodl*, v šterom bi deca bila celi den pod pazkov, bi se včila, hranila, po veri veselo živela i iz šteroga bi hodila v šolo. To je, dobro zarazmite katoličanci Slovenske K̄rajine, vaša velika, jako velika dužnost. Podpisani sem iz ljūbezni do vaše dece privi cigeo za té zavod poslaol letošnje leto v Verzej:

najmre pétjezero koron. Drüge cigle zdaj vi davajte! Ne pitajte zdaj, kakša bo šola: slovenska? vogrska? — Pitanje, štero se nas vseh tiče, je samo to: rešite dūšo vaše dece. Za to se ide tū. Ravno stem, da se je prle samo to gledalo i pitalo, naj vse madjarsko bo i ne kak bi se moglo naj katoličansko bo, se je vnogo zagrešilo, vnogo zamūdilo, vnogo pogūbilo. V dūhi Matere-cerkvi delajmo, to je pravi dūh, to je Kristušov dūh.

Te novi zavod ali internat bi posvetili sv. Martini, velikomi svojemi rojaki na čast, zato bi ga imenūvali po njegovom imeni „Martinišče“. To je bila moja misel i žela že za časa madjarske vlade. V Somboteli sam nameno „Martinišče“ podignoti za naše slovenske dijake. A politična zagriženost, štera je gledala samo madjari-zacijo, ne pa rešenje dūš i božjo čast, je to mojo ponūdbo zavrgla. Časi so se spremenili, ne pa moj namen. „Martinišče“ bo oživel doma, kje je najbolje potrebno i gde bo desetkrat toliko dūš rešilo kak bi je v Somboteli. Tak je dober Bog po zasljepljenosti ljūdi ešče znao svojo diko povekšati. Večna hvala njemi bodi.

Jaz bi se z ponizpov prošnjov obrno do našiva dva g. vikara i vse č. dūhovščine proseč je, naj se zavzemejo za to reč, naj jo priporačajo vsem vernikom. Z posebnov prošnjov se pa obrnem še do vlč. g. Slepec Ivana, vikara v M. Soboti, naj z svojimi zvezami poskrbi od grofa Szaparija par plūgov zemlje za „Martinišče“ i dovoljenje cerkvene oblasti da se Salezijanci v Martinišči smejo naseliti. Za velikodūšni trūd že naprej jezerokratna hvala. Ti pa dragi naš slovenski romar, koga pot vodi v Veržej k Mariji pomočnici i Materi dobroga sveta, ne pozabi tū odsehmao vsaki hip kaj darūvali na „Martinišče“. Dobre, božo čast iskajoče dūše v vsakoj vesi nastavite en odbor za Martinišče. Pobirajte dare... Zidali te streho vašoj deci, ka ne zablodi z pota življenja! — Zidali te sebi mirno, veselo starost! — Zidali te sebi i vašoj deci večni, veseli dom... Začnite zidati.

KLEKL JOŽEF
vp. plebanoš.

Krščanski navuk.

I. Zapoved.

Boga moliti teliko zadeve: spoznati da je jedino Bog gospod celoga sveta i da mi vsi smo od njega odvisni. Vsi smo stvorjenje, samo on je Stvoriteo. Ki to pri zna, ga že moli. Bog od nikoga ne visi, mi vsi od njega. Ki to spozna ga že moli. Gđa je sv. Mihál nadangeo Lucifera i njegove anđele premagao z temi rečmi: „Što je kak Bog“? je molo z dobrimi anđeli Boga. A ta molba mora biti oznotraj v srci i kazati se mora tüdi ozvünaj v djanji.

Oznotraj molimo mi Boga po veri, vüpanji i ljübezni. Po veri verjemo mi vsem božim rečam i tak priznamo njegovo neskončno pravičnost; po vüpanje vse od Njega čakamo i stem molimo njegovo neskončno dobroto; po ljübezni iščemo samo njega i ga molimo kak svoj zadnji cio. Sv. Bernard pravi: „Častitev Boga v trojoj reči stoji: vu veri, vüpanji i ljübezni“. Sv. Augustin pa „Po veri, vüpanji i ljübezni moramo Boga častiti.“

Znotrašnjo molitev moremo pokazati na zvünaj po aldovi, sprejemi svest, po vüstnoj molitvi i raznih, zaménjah. Aldov ali žrtev, daritev, štera se vniči, nas opomina, ka će je boža vola, moremo se mi tüdi vničiti, to je življenje dati za Njega. Sami si ga vzeti ne smemo, a moramo privoliti, će nam je on šče vzeti sebi na diko. Najimenitnejša daritev je sv. meša, gde se vničijo podobe krüha i vina, naj stem Jezuš pokaže ka je pripraven dati za nas Bogi na čast svoj žitek kak ga je dao na križi. Takše čütenje more meti i krščenik vsaki den pa dužen je tüdi raj se dati osmrčiti kak vero zatajiti. Ki so to včinoli, je častimo na naših oltarah kak sv. manternike.

Po svetstvah priznamo, da vse düševne dare od Boga mámo, zato je pa moramo sprijemati. Ki se vretine ogiblje, merje od žeje. — Med vüstnimi molitvami je najlepša očanaš, na štero nas je sam G. I. Kristuš včio i Zdrava Marija, štero je sam oča nebeski dao prvič moliti po anđeli Gabrieli, naj ž njov počesti najsvetejšo mater svojega božega sina. O kak sladko je to našemi srci, ka mamó te neprecenljive kiuče nebeske. Da bi je

samo dostokrat i dobro devali na naša vüsta. — Med znamenji, z šterimi na zvünaj kažemo svojo znotrašnjo molbo, omenimo: klečanje, sklepanje rok, bitje v prsi, odkritje glave. — Klečanje pomeni, ka smo mali pred Bogom. Gospod Jezuš je na olivskoj gori klečao i tak molo krvavi znoj točeč. Klečiš ti gda moliš? Lejko samo na ednoj koleni? Obe je Gospod za tébe dao na kaménji pobiti i obe nogi prebodnoti. Obe njemi daj! Na obema kleči vsikdar če ti zdravje dovoli. Sklepanje rok pomeni vezanje, to je ka smo zvezani slabi brez vse pomoči. Bitje v prsi pomeni ka sino vredni, bitja, kaštige. Odkritje glave pa ka smo mi premaganci, premagao nas je greh, ponižajmo se zato. — Gda se poslüžimo teh znamenj, mislimo na pomen njihov ka de naša notrašnja molba i na zvünaj popolna.

Kak kaštigati.

Dete lahko prenese ostrost, se razmi, če je ta zdrüženo z pravičnostjov i ljübeznostjov. Dete ma že v ranoj mladosti razviti čüt pravičnosti i zato dobro čüti, če je zaslüžilo kaštigo ali ne. Zato pa kaštigajte samo te, gda ste se zagvüšali da je krivo i kaštigajte hüdobijo ne pa detečo nespamet ali nesrečo. Vnogi kaštigajo samo te, gda so slabe vole, gda so pa dobre vole, te pa lahko deca napravijo, ka ščejo. Drügi pa kaštigajo če se je deteti ka ponesrečilo, to je če je po nesreči deček kaj potro ali zgübo ali ednako če se pa prav grdo zlaže, preklinja, grdo guči, njemi pa nika ne pravijo.

Kak smo že pravili ne sme za vsakšo stvar včasi šiba priti na red, nego ta naj bo prav zadnja. Tüdi zdravnik ne vreže povsedi gde boli. Kaštiga se nüca kak zdravilo. Za menše bolezni slabšo, za vekše močnejšo i celo bridko, i gda pa zdravila ne pomagajo nika več, te pride zdravnik z nožom. Pri vzgoji so zdravila kaštige, nož je pa šiba. Prle pa kak kaštigate, primislite če je dete zaistino zaslüžilo kaštigo, in če jo je, kakšo. Naj ne bo kaštiga primerjena škodi štero je dete napravilo, nego razpoloženi s šterov jo je zato napravilo, da bi drüge čemerilo, ali pa samo iz lehkomiselnosti.

Ka pa je kaštiga? Vse ka nücate za kaštigo je pri deteti kaštiga. Zato morete nücati najprle najmenše in

potem vsigdar vekše in najtazadnja je šiba. I te male kaštige dostakrat bole bolijo nego pa šiba. Na priliko njemi vzemeš kakšo stvar, štero rad ma, njemi prepoveš, da bi se šo z drugimi špilal, ga postaviš v kot, njemi prepoveš iti na sprehod, njemi ne daš jūžine, ali njemi pri jedi kaj prikrajšaš. Tūdi ga lahko v hižo zapreš, nego pazi da bo meo zadosta dela i ga večkrat pogledni. Včasi njemi tūdi lahko vzemeš popolnoma jed na priliko večerjo, nego to naj se ne zgodi pogosto, ár se tak dete navči kradnoti. Nigdar pa ne kaštigajte z takšimi stvarmi, štere dete more rado meti in rado dela'i. Nigdar njemi ne dajte za kaštigo molitev, tūdi je ne dobra kaštiga klečat postavlati. Moli se samo lūboga Boga, da se ga kaj prosi ali se pa za prijete dobrote zahvali i pri molitvi se kleči. Če pa vi date deteti za kaštigo moliti i klečati, se njemi bo to prigrstilo i je ne de ščelo delati, gda bi je moglo.

Kaštiga more pobogšati deco in zato ne sme biti pogosta, ar se je dete privadi i njemi več ne hasni. Nego gda ne vejte, ka bi napravili, obrnte se v molitvi k Bogi za rasvetljenje i pomoč i potem kaštigajte. Da vam pa ne bo potrebno dosta kaštigati začnite to že prav rano. Ne zgovarjajte se, da malo dete šče ne razmi. Le probajte, gda vam mali paklavec začne od čemerov kričati, i ga kresnite, če ne bo razmo. Ūda pa kaštigate, bodite pravični. Naj deca nigdar ne zapažijo da ednoga raj mate i zato ga ne kaštigate tak kak drugoga, šteroga nemate tak radi. Ar takša kaštiga ne bode hasnila ne ednomi pa ne drugomi, nego bo tak kak bi z oljgom ogenj gasili, šteri ne da bi ga pogaso, ga povekša.

Bojan.

Hoja za Kristušom.

Naše življenje je hoja z ednoga kraja na drugi kraj, hoja iz časa v čas, iz ničesa v nekaj, iz mladosti v starost, iz pozemeljskoga življenje v posmrtno življenje.

Čeravno je vsakšemi človeki sama obsebi določena pot, po šteroj mora hoditi, pa itak po pravici pravimo, ka je človek brezi vodnika pri belom dnevi kak siromaški slepec. Niti eden korak njemi je ne varen; nanč rok se ne vūpa stegnoti, da ne bi prijeo za nesrečo.

Zato se že v navadnom zemeljskom življenji trüdijo, ka bi človeki kazali zemeljske poti. Dnesden je že tak lepo vrejeno, ka kama šteč ideš, na vsakšem križopotji dobiš takzvani kažipot, roko, na šteroj je zapisano kama prideš, če boš šo ta kama kaže. Če se po mašini voziš, ti je potrebno samo povedati kama se ščeš pelati, pa te odpelajo z ednoga konca zemlje na drugi, prideš v daljno deželu v šteroj si ešče ne nikdar bio brezi vsakšega dugoga spitavanja. V školaj se včijo mape čteti, s šterimi je tudi mogoče brezi spitavanja skoz svet priti. Turisti (šteri po visiki goraj hodijo), majo vodnike, brezi teh jako lahko zablodijo.

Tak vidimo, človek mora nekoga imeti, što njemi pot pokaže eli bar nekše znamenje po šterom se lahko ravna. Če pa pomislimo kama nas pa vsi ti kažipoti, mape, knjige, vu šterih so popisani kraji in pota, vlakovodje, vodniki itd. — kama nas pa pripelajo? Človek bi mislo, ka nas bodo srečno vodili, — pa z žalostjov moramo zapisati, ka nas vodjo — bi pravo — samo zavolo toga iz kraja v kraj, da bi tak pretrpeli vse težave i nesreče, štere so kak listje raztrošene po našoj siromaškoj zemlji. In da so pa tak vodili z bridkosti v bridkost, ga pa nazadnje pripelajo do groba i njemi pokažejo v jamo rekoč: „Zdaj pa ešče samo eden stopaj, te pa: z Bogom“ i nahajo ga samoga v grobi . . .

Siromak človek, če nemaš v svojem življenji drugoga vodnika kak so gori imenüvani; siromak človek šteri hodi samo po potaj in cestaj, štere je človeča roka nasipala ali zozidala; siromak takši človek, ar prišeo bo samo do groba . . .

Mi vsi pa znamo, ka smo ne rojeni za grob, mi vsi znamo, ka se naša pot pri grobi ne konča, liki ka je grob samo razpotje na konci našega življenja i od toga razpotja dale vodita dve poti: edna v večno nesrečno smrt v pogübljenji, druga pa v večno blaženo veselje v nebesaj.

Po šteroj poti bomo hodili za grobom? To si sami odločimo na poti do groba. Zato je pa tak velkoga pomena, ka si na toj poti poiščemo vodnika, šteri nas nede samo do groba vodo i nas tam zapüsto, liki takšega, šteri nas tüdi pri grobi ta ne neha, liki i: z nami tüdi za grobom, pa po poti, štera vodi v večno veselje.

Što se ne bi z najvejšov skrbnostjov potrüdio, da bi najšeo takšega vodnika. Da bi ga pa najšeo, bi se ga okleno kak se oklene malo dete svoje matere, poslušen bi njemi bio kak dobro dete svojoj materi, ljübo bi ga iz vsega svojega srca, bogao bi ga iz vseh svojih moči.

Naša najvejša sreča bi zato bila, če bi našli vodnika šteri bi nas po istinskoj poti vodo v večno blaženo življenje.

Preljübi, mi smo našli toga vodnika, eden sam je, eden sam za vse in vsakoga pozoseb. Što ne pozna toga vodnika, šteri pravi od samoga sebe: Jaz sam pot, pravica i življenje? Vsi ga poznamo — to je Jezuš Kristuš.

„Jaz sam pot, pravica i življenje.“ Ka nam je pa potrebno poleg toga? Nikaj več. To je zadosta za nas. Pot nam kaže v večno življenje i to je resnica, to je istina, on nas ne de vodo na stranske poti, on nemre lagati ar je sam najvejša istina.

Kak dober vodnik je to! Pred nami hodi, nam kaže pot, če smo lačni nas nahrani, če smo žedni nas napoji, če nas sovražnik napadne, nas brani, če spadnemo, nam pomaga stanoti, če smo ranjeni, nam vlevle olje v rane i nas vrači, če smo žalostni, nas tolaži, če smo veseli, se z nami veseli, če mi spimo, nas čuva, — oj što bi mogeo popisati vso dobroto predobroga našega vodnika!

Z žalostjov pa moramo omeniti, ka je telko ljüdi, šteri se neščejo dati voditi tomi dobromi vodniki. Ponüja se njim, pa oni ga odbijajo; zove jih, pa neščejo čüti njegovoga miloga glasa.

„Këlkokrat sem vas šteo zbrati, kak zbere kvočka svoje piščence pod svoje peroti, pa ste ne šteli.“ (Mat. 23, 37)., milo pravi naš Zveličar.

Ka je zrok tomi, ka ljüdje ne sprevidijo te velke sreče meti takšega vodnika? Zrok tomi je to, ar je potrebno za tem vodnikom križ nositi i križa se ljudje tak jako bojijo. Človek pomisli: križ moraš nositi pa naj si bo da ga nosiš za Kristušom ali pa za svetom. „Ali lahko misliš, da boš se ti tomi izogno, komi se dozda nišče ne mogeo oognoti?! Ako se znebiš ednoga križa, najdeš gotovo drugoga i morebiti še težjega“. Križ je vsikdi pripravljen in nas vsikdi čaka. Obrni se gori, obrni se doli, obrni se vö, obrni se noter, povsod najdeš križ.“

Da bi nam naš dober vodnik v življenji tudi tu pomagal, ide on naprej, sam nosi križ, da bi nam pokazal zgled na samom sebi. On ide na Kalvarijo i se da pribiti na njega, mi pa idemo samo do groba, tam se pa ležemo k počitki i nahamo križ nad nami. Pa ne samo ka nam davle zgled na samom sebi, liki tudi pomaga nam našega nositi. Če je križ žmeten, nam da moči, da ga leži nosimo; eli nam zmenjša križ.

So ljudje, i dosta jih je, šteri neščejo spreviditi te dobrote. Zvolijo si raj križ sveta, šteri je ešče bole žmeten. Nosijo ga da groba; tam njemi znanci na grob popičijo križ, kak če bi ga mrtvi na zemlji nahao. Pa zobston, les šteroga ste vi izrezali, te je nad grobom, pravi križ, žmeten in strašen, je šo z mrtvim v grob i nesrečni človek ga nosi celo večnost v pogubljenji.

Predragi! Vzemimo zato z radostjov Kristušov križ na rame. Objemimo naše vsakdanešnje težave z rado-voljnim srcom. Žmetno tije pretrpeti kakšo malo krivico žmetno prenašaš ježo dneva, v deli si od zajtra do večera. Predragl, če boš čemeren, če boš znabiti celo kuno zavolo težav, ali do ti zavolo toga odvzete? Nikak ne; ešče žmeče je boš prenašao. Ne je zato bole pametno, če vzemeš vse to kak Kristušov križ na svoje rane i praviš sam pri sebi: „Moj Gospod, ti si telko trpo, pa si ne bio niti z ednov rečjov nevolen, tudi jaz rad pretrpim to malo krivico, to malo težavo!“ Zaistino, zaistino, sladkost boste občutili v svojem srci. križ vam postane ležeši, vaša moč se pomnoži, v nebesah pa mate zaslūženje.

Ne misli, ka tisti, šteri posvetno in grešno živijo, ka so tisti brezi križov. V strastij svojega tela iščejo krepčila, da bi leži nosili svoj križ, pa čim bole se podavlejo strastem, tem bole je teži križ. Ne veri njihovim govoricam. Laž je na njihovom jeziki. Zaistino prava pobožna dūša najde več srčne zadovoljnosti, radosti in mira pri ednom svetom obhajili kak pa posvetneži pri vseh svoji veselicaj.

Mi pa ne poslušajmo teh posvetnjakov. Mi raj poslušajmo Kristuša ki nam pravi: Jaz sam pot, pravica življenje. Što šče za menom iti, naj zataji samoga sebe, naj dene križ na svoje rame in naj hodi za menom. Potrebno nam je po mnogih bridkostih iti v božje kraljestvo.

Misijonski Glasi.

Iz življenja sv. Vincencija Pavelskoga.

Dobrote toga velkoga svetnika navadno dosta bole poznamo kak njega samoga, njegovo življenje. Pravijo njemi svetnik krščanske ljubezni. Celó njegovo življenje, vse njegovo delo, je bilo posvečeno bližnjemi. Pomagao je bližnjemi navadno najprle na teli, zednim je pa delio dare za dušo. Vzljübo je med prvimi siromake i ešče prav posebno vbogo kmetsko ljüdstvo. Ustanovo je dva reda, ženski i moški, to je: vsmiljene sestre i pa misijonare. Oba stana pomoč posebno siromakom: vsmiljene sestre skrbijo za betežne na teli po špitalaj i spodobni zavodaj, misijonarje pa vračijo dušne rane siromaškoga kmetskoga ljüdstva. Skoz Vincencijove roke je šlo v dobre namene okoli 12 milijonov koron s predbojnov vrednostjov.

Večkrat je pravo, da sam ne ve, kak je nastala njegova „Misijonska družba,“ štere predstojnik je bio do svoje smrti. Stem je šteo povedati, ka ne on, liki Bog je ustanovo to družbo. Začetek družbe misijonarov je zaistino bio tak neznamenat, ka če pomislimo, ka ma ta družba zdaj 3600 kotrig misijonarov in misijonskih bratov, vidimo očividno v njej delo božih rok. Prvi začetek družbe je pa Vincencij imenüvo 25. januar 1617. i te den se po njegovoj želi ešče dnesden sveti kak ustanovni dén Misijonske družbe.

Sv. Vincencij je bio vzgojiteo i domači dühovnik pri grofovskoj družini (Gondi) v Parizi. Pobožna grofica Gondi je imela pri svojem potüvanji po obširnóm posestvi Vincencija s sebo. V januaru l. 1617. so bili v gradi Folleville. Naednok pridejo iz bližnje vesi po Vincencija, prosit ga, naj bi šo betežnoga kmeta spovedat. Kmet je bio, kak so ljüdje pravili, kak pravičen pa dober spoznani od ljüdi; ne je pa bio takši pred Bogom. Že dugo je živo v grehi pa se zavoljo nespametnoga srama ne vüpaó ščista spovedati. Vincenciji se je posrečilo, ka njemi je betežen grešnik vse grehe povedao; napravio je pri njem dugo spoved od celoga življenja. Kmet je zadobo velki dušni mir i srčno veselje. Tri dni, štere je ešče preživo, je glasno pripovedavao, kak je bio pred Bogóm zaduženi pa kak se ga je Bog usmilo.

Grofica je bila jako genjena. „Kelko ljudi se pogübi! Če je bio te človek, od šteroga smo mislili, ka je pravičen pred Bogom, blüzi pogübljenja, kaj pa ešče te drügi, šteri dosta slabše živejo!“ — Na želo dobre grofice je Vincencij 25. jan. 1617. v cerkvi v Folleville predgao od duge spovedi. Predga je obrodila takši sad, ka je Vincencij ne mogo vseh ljudi spovedati, telko jih je prišlo k spovedi. Pozvali so ešče z drüгих far dühovnike pomočnike.

Sv. Vincencij je pravo sledi, ka je bila to prva misijonska predga. Zgodilo se je to ravno na „spreobrenenje sv. Pavla“, 25. januara.

Čeravno se je prava Misijonska družba začnola osem let po tom dogodki, l. 1625, je sv. Vincencij vsikdar den svoje prve misijonske predge imenüvao za začetek Družbe.

Cerkvene novice.

Prvi Amerikanski svetec. Iz Severne Amerike dozday še nišče ne bio med svétce spisan. Prvi, šteroga so svéti oča lani dec. 11. k blaženim prišteli, je Neumann Ivan Nepomucenski, ki je bio škof (püšpek) v Filadelfiji iz reda redemtoristov. Zahvalni govor je meo o. Murray redemtorist, ki je v njem omeno, da se s tem priznanjom razveselijo vsi amerikanski katoličanci, posebno pa Nemci, ki so dali blaženomi Ivani očo i Čehi, ki so njemi dali mater. Blaženi je pri Niagari spreobračao pogane k pravoy veri. Nastavo je zavod za tretjerednice, v šterom štirijezero sester slüži Bogi. — Blaženi Ivan prosí za nas i posebno za naše Amerikanske Slovence.

Grob sv. Petra odprejo. Papa Benedikt XV. so poslühnoli prošnjo vučenjakov i dajo odpreti grob sv. Petra apoštola, prvoga rimskoga pape. Te grob leži globoko pod zemljov pod starov cerkevjev sv. Petra, nad šterov se dnesden zdigava velikanska bazilika, veličastno delo Michelangela stavbenika. Casar Konstantin, okoli tristolet po smrti Kristušovoj je dao apoštolovo telo v pet črevljov dugo trügo položiti, na štero je bio 150 füntov težki križ iz čistoga zlata pritrjen. Te križ je darüvao sam casar. Zadnjiš se je vido té križ l. 1594. gda je Giacomo della Porta slikao (malao) kapelico nad

grobom. Pri tom deli so se tla na ednom mestu predrla i skoz té odprtine je vido slikar (malor) pravi grob sv. Petra z Konstantinovim križom. Gda so to zvedili rimska papa Klemen III. so taki šli z tremi kardinali k odprtini i to zadelali. Od toga časa nišče ne vido groba sv. Petra.

Priporočitev. V molitev. posebno v sv. meše na č. Sv. Držimi se priporočajo: N. svoje duševne boje; B. beteznike svoje; K. svoje pokojne. M. ka se ogne i reši krivične pravde. D. Matercerkev i vso duhovništvo naj se napuni z duhom sv. Držine. S. Tolažnike Srca Jezušovoga. I. prosi od sv. Držine svetost duhovnikov. O. T. Naj se spopolnimo v ljubezni do bližnjega, posebno v smilenosti. K. duše, štere so naj bliže k rešenju i vmirajoče, šterim zvün bože gole smilenosti nikaj drugo ne more pomagati. F. B. za duhovnoga pastira z duhom Srca Jezušovoga.

Zahvala. S. Črensovci, se srčno zahvali za velike milosti štere je od sv. Držine dobo po prošnji sv. treh kralov.. — Uredništvo naših listov Sv. Držini i angelom čuvarom za razširjenje krščanskih listov se toplo zahvali.

Na vödavanje M. Lista so darüvali v dinaraj:
Z Bakovec: Kūhar J. Obal A. N., Cigūt Št. Obal Št. Borovič Št. Bratkovič A. Serec Lud., Lukač Fr., Prkič Fr. po 2·50, Kūhar Fr., 5, Titar T., 4, Husar Št., Žokš J., Bagari J., Herič Cila, Ranteša M. po 1·50, Prkič J., Pečić J., Cvetko Fr. po 1·25, Rajner T., Mesarič Št. Poredoš K., Jelenovec A., Meolic I., Gomboša A., Ivanič I., Lovenjak M., Rantoša P., Mesarič L., Lukač A. po 1, Maučec L., Flegar K. po 50 par; Vöröš Ana 25 par; Rogač M. siroti za Novine 5 din; Beltinci: Šprager M. 2·50, † Kūhar Št. pleb. 40; Lipa, Zadravec Fr. 10, Sv. Jürij, naročniki Kikec M. po 2·50 = 27·50, Sv. Benedek, naročniki 20, Žizki † Bežek A. 20, Ropoče, Šadl M. 5, Hari M. kovač 1, Rankovci, naročniki 33·50, D. Lendava, Davorin Grūškovnjak 5, M. Središče, Barat F. 1·50 Maribor, Batistič K. 1·50, M. Nedelja, Sobočan St. 5, Ptuj, Erna Razlag 5, Slana Marija 2·50 dinarov.

Gančanski darovniki so eti: Tratnjek Matjaš, Gerlec Marija, Pūcko Tila, Maučec Tila, Gomboc Janoš, Vöröš Ana, Ivanka Nežima po 20 K. Gider Ana, Bakan Ivan, Seči Matjaš, Lipič Jožef, Toplak Tomaž, Maučec Števan, Šömen Martin, Vinkovič Ivan, Maučec Števan,

Jerič Marija, Maučec Matjaš, Jerebic Martin, Jerič Bara, Horvat Jožef, Bakan Št. Györköš Jožef, Nemeč Pavel, Cigan Mihael po 10 K. Maučec Lajoš, Maučec Ivan, Sabotin Števan, Cigan Martin, Mujdrica Ivan, Litrop Janoš, Maučec Jožef, Žižek Martin, Gomboc Kata, Forjan Marija po 8 K. Kocipar Matjaš, Glavač Ferenc, Balazič András, Mujdrica Mihael, Maučec Jožef, Žižek Števan, Püčko Martin, Glavač Marija, Küzma Andraš, Jerič Števan, Fratar Martin, Berendjaš Mihael, Šuklar Jožef, Šuklar Števan, Žižek Jožef, Vučko Ivan, Žalig Franc, Maučec Ivan, Jerebic Jožef, Žalig Ana, Berendjaš Jožef, Berendjaš Ivan, Žalig Marko po 6 K. Maučec Jožef, Zorko Števan, Horvat Ivan, Jerič Mihael, Sabotin Števan, Jerebic Jožef, Žižek Ivan, Jerič Marija, Maučec Martin. Hajduk Števan, Kos Martin, Küzma Ivan, Berenjak Toni, Seči Jožef, Pavel Orša po 4 K. Maučec Števan 16, Sraka Jožef 12, Horvat Orša 2 K.

Mekiš Janoša darovniki iz Nuskove so eti:

G. Černi Viktor, nadučitelj pri Sv. Jüriji 30, Iz Rogáčovec: Janič Imre, Kovač 20, Hajdinjak Jürij, Gider Janoša dovica, Lovenjak Jožefa dovica, Šinko Jožef, Šinko Alojz, Mekiš Franc, Bertalanič Roza, Rogáč Franc, Marič Jožef, Gider Janoš, Šbüll Jakob, Frčko Jožef po 10 K. Iz Nuskove: Kampl August, Mekiš Franc, Janič Štefan, Marič Ivan, Gomboc Anton, Vidonja Pavel, Mekiš Štefan, 43 št. Šinko Štefan, Mekiš Mikloš, Büček Rozina, Krenos Franc, Šarkanj Štefan, Bertalanič Franc, Mekiš Štefan, Gomboc Karol, Borovnjak Andraš, Janič Peter, Lang Mihael po 10 K. Iz Srdice: Čontala Franc, Sračnjek Ivan, Lang Alojz, Godar Tomaž, Hajdinjak Jožef, Bakanič Franc po 10 K. Ros Jožef, Ivanci 6 K. Razkriž: Stojko Štefan 5 K. Naročniki s Tišine 120 K. Gabor Janoš Petanci 10 K. Nemethy Štefan Dol. Lendava 8 K., z Murske Sobote Lutar Jožef, Flisar Anton, vsaki 20 K. J. Zorman Ravne 20 K. V dinaraj: Prosečkaves, Kerec Št. naročniki 56·50. Večeslavci, Kolmanko Jožef 2·50. Mihalič Št. 0·75. Trnje, Horvat M. i J. po 2. Križevci Postružnik A. duh. v pokoji 1·50., Darvas A. ev. dukovnik 5 (na Novine); Sv. Martin, Ambruš J. žena, Krištofič P. po 2·50. D. Lendava, Dr. Némethy Viljem 15. G. Radgona, Kocbek A. pleb. 5. M. Sobota Dr. Vladimír Skerlak 14 (za Novine), D. Bistrica, Kreslin Marija 10;

Garešnica Rožman Ivan 5. Bodonci, Drvarič M. 2·50. M. Sobota, Fr. Kerec 5. Veržeji Koroša Marija 4. Trdkova, Zrim M., Sukič A., Gubič M., Kuhar M., Črpnjak Št., Kozar J., Sukič R., Düh T., Kalman A., Gubič J., Križman J., Zrim J., po 2·50; Bedek Roza, Viner po 1 din.; Matjašovci: Bunderla J. 2·50; Novi-Sad, Dr. Kočar J., sodnik, 40. Turnišče N. N. 20. Našice Edmund Knaus duh. fr. 4. Markovci, Ficko Cecilija 8. G. Bistrice, naročniki Krampač Števana, 107. Garešnica, Šreber Ivan 5. Brezovica, N. 1·25 dinarov.

Dari v blagajno tretjega reda ne sveče, olje, hostije i druge cerkvene potreboče, sirote itd. v kronah: Ūtroša B. G. Bistrica 10, G. Bistrica moški 14, ženske 5, Sr. Bistrica ženske 32, Trnje ženske 18, Törnische 60, Horvat J., Bratonci 20, Gomilica, moški 40, Gabor M. Adrijanci, 26, Ferenčak V. 10, V. Polana 73, Benko A. M. Sobota 40, Benko A. 40, Gomilica 150, Žalig Št. Trnje 20, Horvat M. Cleveland 75, Virag M. Adrijanci 20, Virag K. 20, Hozjan M. V. P. 10, Lipa 60, Zver A. Lipa 16, N. N. 1992, Zapčič K. V. P. 20, Düh A. Lipa 20, Zver I. 6, Nežič A. V. P. 4, Nežič K. 4, D. Lendava 36, Antolin A. Beltinci 4, Črnjavič A. G. B. 4, N. 4, Olt. Družstvo 8, Kolenko A. D. B. 4, Hozjan A. Trnje 780, G. Bistrica 24, G. Bistrica 12, Lipa 192, D. Bistrica 8, Žižki 81·20, Lipovci 166, Kalman K. Lipa 33, Trnje 64, Nežič K. 2, Gerič B. 3(=45) srebrne, Florijan L. 2(=30) Törnische 60, Beltinci 173, D. Bistrica 96, Magdič M. Renk. 2, Kolmanič M. Lipa 2, Draškovič B. Renk. 2, Žabot K. D. Bistrica 4, Raščan A. V. Polana 2, D. Bistrica moški 20, ženske 20, Sr. Bistrica 40, Dr. M. Slavič 1000, Hozjan J. i žena, D. Lendava 20, Berden Andraš D. Lendava 40, Dr. N. D. Lendava 400, Baša Orša Beltinci 4, Tompa M. Črensovci 10, Prša M. Žižki 50, Turnišče ženske 102, Škafar A. Dokležovje 20, N. Beltinci 40, Vučko M. G. B. 100, Žižki 80, Moški z Črenovec 64 koron. **Sküпно 6599 K. 20 fil.**